

FILOSOFIA 1 RESENCIÓ DEL LLIBRE

[fit] La història més bella del món. Novel·la sobre l'origen del món. (títol original: *La plus belle histoire du monde. Les secrets de nos origines.*). Hubert Reeves, Joël Rosnay, Yves Coppens i Dominique Simonnet. Edicions 62, 1996, 158 pàgines.

[pre] L'obra dels escriptors Hubert Reeves, Joël Rosnay, Yves Coppens i Dominique Simonnet ens intenta explicar l'origen de l'univers, de la vida i de l'home. Hubert Reeves, astrofísic i autor d'altres obres sobre l'origen de l'univers, ens ajudarà a comprendre millor aquest tema. Joël Rosnay, doctor en ciències i antic director de l'Institut Pasteur, és qui ens respondrà les qüestions sobre l'origen de la vida i finalment, Yves Coppens, professor de Collège de France, és qui ens ajudarà a saber més coses sobre l'origen de l'home, i Dominique Simonnet, és la persona que escriu el pròleg, l'epíleg i també és qui fa les preguntes als autors.

[tem] La història més bella del món, estar escrita en primera persona, en forma de diàleg entrevista, on en els tres actes, sempre hi ha una persona que es fa un seguit de preguntes i l'autor de cada acte, és el que respon a les qüestions esmentades. Aquesta novel·la ens intenta explicar d'una manera més entenedora l'origen de l'univers, de la vida i del home. És una novel·la amb bastant vocabulari científic.

[res] El primer acte tracta sobre els orígens de l'univers. Dels orígens del l'univers no en sabem gairebé res, sabem que tot va començar a partir del Big Bang i que no s'ha trobat cap element que ens remonti a algun període anterior al del Big Bang. El Big Bang és com l'horitzó dels nostres coneixements, l'horitzó en el temps i en l'espai. La religió va perjudicar la teoria del Big Bang, ja que el papa Pius XII, va declarar: Que es faci la llum; però tot i així la teoria del Big Bang es va imposar. La ciència ajuda a comprendre el món, s'interessa pels fets perceptibles, i no va més enllà del que és visible, en canvi, la religió dona sentit a la vida. La cosmologia afirma la deducció de Lucreci, l'univers encara estava en la seva joventut, ja que si l'univers fos etern, el progrés no hauria existit. Gràcies els instruments de la física i l'astronomia es permeten reconstruir la història. Edwin Hubble, va comprovar que les galàxies s'allunyen les unes de les altres a velocitats proporcionals a les distàncies que les separen, això és una prova per descriure el Big Bang. Una altra prova és l'obscuritat de la nit, ja que totes les estrelles no poden omplir l'univers de llum, per això a la nit el cel és fosc. Per finalitzar amb aquesta escena podem afirmar: l'univers no és estàtic, es refreda i es rarifica, i sobretot, que la matèria s'organitza progressivament. La història de l'univers és la història de la matèria que s'organitza.

Fa 15.000 milions d'anys, l'univers estava barrejat i desorganitzat, però mica en mica es va ordenar i prenen forma. El primer segon de l'univers, ens indica que estava a uns 10.000 milions de graus, abans del primer segon, estava a una temperatura superior. Les quatre forces de la física han fet que l'univers no es quedés desorganitzat, sinó tot el contrari, han agrupat les partícules, però l'escalfor ho desorganitza tot i s'oposa a la formació d'estructures. Es va tenir que refredar l'univers perquè les forces poguessin tornar a formar les estructures. Han calgut molts segles per reconèixer les lleis de la natura, però gràcies a Newton i a la seva llei de la gravetat, podem afirmar que les lleis de la física s'apliquen arreu del món. La temperatura ha baixat a 10.000 milions de graus i l'univers ja té un minut d'edat. Després d'aquests primers minuts, l'univers es refreda i torna a aparèixer l'activitat nuclear. Ja comencen a aparèixer les primeres galàxies, l'univers està jerarquitzat en aplecs de galàxies, en galàxies, en aplecs d'estrelles i en estrelles individuals. Gràcies a la energia que desprenen els astres, les estrelles comencen a brillar. Les galàxies s'allunyen les unes a les altres, això fa que les estrelles no caiguin. Si la densitat de la matèria còsmica és feble, les galàxies continuaran allunyant-se, però si es forta, les galàxies invertiran el seu moviment i s'ajuntaran. Per acabar, podem constatar, que l'univers es continuarà estenent i refredant indefinidament.

L'univers continua refredant-se, les estrelles tenen una elevació de la temperatura bastant forta. El centenar de d'elements atòmics que coneixem a la naturalesa es produeixen a les estrelles. Els nuclis dels àtoms entren en contacte i reboten, això provoca l'explosió del astre. Aquestes astres deixen en el lloc on eren un residu

estel·lar , que es convertirà en una estrella de neutrons o en un forat negre. La mort dels astres provoca la generació de noves estrelles. El nostre planeta es diferencia dels altres perquè tenim aigua líquida. A causa de la mort de les estrelles, es formen partícules de pols on es dipositen trossos de glaç d'aigua i de gas carbònic. Quan aquestes partícules s'ajunten per formar altres planetes, els trossos de glaç es s'escapen a fora en forma de guèisers. L'aigua líquida ha tingut un paper fonamental en l'aparició de la complexitat còsmica. El carboni és l'àtom ideal per les construccions moleculars, per això si hi ha vida en algun altre lloc, deu estar construïda amb carboni. La vida a la Terra neix cap a les cinc de la matinada, però els nostres avantpassats no sorgeixen fins els últims cinc minuts abans de la mitja nit.

El segon acte tracta sobre l'origen de la vida. La vida resulta d'aquesta llarga evolució de la matèria, que, després de les primeres agrupacions del Big Bang, continua a la Terra amb les molècules primitives, les cèl·lules, els vegetals i els animals, és sense dubte, una etapa de la mateixa història de la complexitat. Darwin va ser qui va descobrir el principi de l'evolució de les espècies vives, però s'oblida massa sovint que també va suggerir que, abans i tot de l'aparició de la vida i del naixement de les primeres cèl·lules, la Terra primitiva devia haver conegut una evolució de les molècules. El 1952, Stanley Miller va descobrir el primer pont entre la matèria i la vida. La temperatura servirà com a sistema d'equilibri al cap d'un cert temps. La vida apareixerà en llacunes, llocs secs i càlids de dia i freds i humits de nit. A l'origen de la vida també ens trobem amb les falses coincidències, que al cap i a la fi, no ho són de falses. La vida a la Terra creix i es multiplica: les espècies neixen, moren i es diversifiquen. Un organisme compost per cèl·lules especialitzades resisteix millor que un conjunt de cèl·lules idèntiques, perquè pot respondre a les agressions de l'entorn de diverses maneres, i això li dona més oportunitats de sobreviure. Els sistemes monolítics acaben sempre desapareixen. Gràcies a la sexualitat, la natura pot creuar els gens; si l'espècie nova no s'adapta, desapareix. La mort a la vida de les espècies és tan important com la sexualitat: torna a posar en circulació les partícules que la natura necessita per continuar desenvolupant-se. Apareixen els tres sistemes, l'immunitari, l'hormonal i el nerviós. No podem dir que els vegetals tenen olfacte, però si que tenen astúcia, el seu sistema reproductor mòbil que utilitza mitjans diversos. El primer cervell que apareix és el del rèptils, el cervell més primitiu. La primera capa del cervell coordina els instints primitius; la segona capa, en el ocells, que porta a mecanismes col·lectius i la tercera capa apareix en els primats, que introdueix la consciència i la intel·ligència. Per finalitzar amb acte podem dir que la complexitat no vol dir pas complicació, sinó que consisteix en una repetició d'elements simples que es reproduïen i proliferen. El nostre cos explica la història dels nostres orígens.

El tercer i últim acte tracta sobre l'origen de l'home. Encara hi ha molta gent que s'afirma que descendim del mico, es creuen que ens referim al ximpanzé. Per tant, l'home no és un simi en sentit ampli excepte des del punt de vista de la seva ubicació en la classificació animal. Tots ens pensem que l'home havia estat imatge de Déu, però més tard es troben fòssils, on van descobrir un home lleig, amb el crani rebaixat, la cara inflada i les cel·les molt desenvolupades en forma de visera, el Neandertal. Gràcies a l'esmalte de les dents es pot saber com era l'animal, la seva anatomia. Els primers micos apareixen a la vegada amb les plantes amb flors i els primers fruits, aquests micos s'alimenten de fruits, cosa que prova un canvi en l'anatomia. El primat més antic se'l coneix amb el nom de Purgatorius, aquest provocà un sèquia, cosa que va produir la adaptació de noves espècies. Més tard apareix el ramapitec que serà el connector entre Austrolopithec i els ximpanzés. Gràcies a la gran quantitat de fòssils trobats a Kenya, Tanzània... podem dir que l'home va sorgir d'un petit lloc a l'Àfrica. Gràcies a la sèquia, hem fet que el nostre cervell es desenvolupés. La hipòtesi diu que a causa del creixement de la pelvis i dels avantatges que portava el clima, ens hem anat posant de peu. Els nostres avantpassats s'organitzen, així doncs trobem a Lucy, mesurava un metre, era vegetariana i vivia en societat, va morir els 20 anys. Els australopitecs són els primers que utilitzen les mans com a eina. Els australopitecs es comunicaven mitjançant la mímica i els sons, ja que no tenien la possibilitat de parlar, però quan el llenguatge es va generalitzar, va aparèixer l'home. L'homo habilis, erectus i sapiens només són fases del gènere humà, que es distingeixen per la manca de pel i per els peus. La sèquia també va provocar l'amor entre els nostres avantpassats. L'homo habilis realitzava totes les seves activitats en el mateix lloc, en canvi, l'homo erectus ja estableix una llar. El domini del foc es podia haver fet abans, però la societat no estava preparada. Desapareix l'homo erectus per deixar pas a l'homo sapiens, que ho fa en tot el món excepte Europa, perquè està aïllada en els Alps. El Cromanyó colonitza tot i arriba a Amèrica. El naixement de l'art, sorgeix quan el Cromanyó

dibuixa la seva imaginació a les parets. De tot això hem de aprendre que tenim un sol origen, i que l'home sorgeix del regne animal.

[val] La història més bella del món és un llibre, que s'ha m'ha fet una mica pesat, ja que té un vocabulari força científic, però tot i així l'he entès bastant bé, tot i això és un llibre molt interessant perquè ens explica els nostres orígens. Abans de començar a llegir aquest llibre, m'havia fet l'idea de que seria un llibre bastant dens.

Jo recomanaria aquest llibre a totes aquelles persones que els interessi el seu origen, i penso que hauria de ser tothom, ja que els propis orígens els hauríem de conèixer tots.

Ens agradi o no, aquests són els nostres orígens i ningú ens els pot canviar.